

Arrest

nr. 190 275 van 31 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 4 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat verzoeker reeds een asielaanvraag ingediende in Zweden op 17 oktober 2014 en in Nederland op 22 augustus 2016.

Op 7 maart 2017 werd verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Tijdens dit verhoor verklaarde verzoeker dat hij geen familieleden heeft in België, maar dat zijn vrouw in Utrecht woont en in Nederland erkend vluchteling is en dat zijn neef al vele jaren in Zweden woont en de Zweedse nationaliteit heeft. Hij verklaarde eerder een asielaanvraag te hebben ingediend in Zweden en in Nederland. Op de vraag waarom hij in België een asielaanvraag wilde indienen, antwoordde hij dat hij denkt dat België een humanitair land is. Hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op de vraag of er redenen zijn die een verzet tegen een overdracht naar Zweden zouden rechtvaardigen, antwoordde hij dat hem in Zweden zou zijn gezegd dat hij gerepatrieerd zal worden naar Somalië. In Nederland zou hij een Dublinbeslissing hebben ontvangen en overgedragen zijn naar Zweden.

Op 9 maart 2017 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Zweedse autoriteiten op grond van artikel 3, 2 *iuncto* artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Op 21 maart 2017 stemden de Zweedse autoriteiten in op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening met de terugname van verzoeker.

Op 28 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : M. S. (alias SE: S.)
voornaam : A. (alias SE: A. M.)
geboortedatum : [...]1997 (alias SE: [...]1996)
geboorteplaats : M.
nationaliteit : Somalië*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 26.02.2017 in België is aangekomen. Op 03.03.2017 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te M. op [...]1997.

Uit het Eurodacverslag van 03.03.2017 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Zweedse en Nederlandse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 21.03.2017 hebben de Zweedse autoriteiten ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2017 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Zweden op 17.10.2014 en in Nederland op 22.08.2016. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2017 dat hij in november 2013 per vliegtuig vanuit Somalië naar Turkije gereisd zou zijn. Van november 2013 tot 05.05.2014 zou betrokkene in Turkije verbleven hebben alvorens vanuit Turkije per boot naar Griekenland te reizen waar hij op 06.05.2014 zou zijn aangekomen. Op 10.10.2014 zou betrokkene vanuit Griekenland per vliegtuig en in het bezit van een Zweeds reisdocument naar Zweden gereisd zijn waar hij op 10.10.2014 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Zweden asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat hij in Zweden in Goteborg bij een neef verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Zweden in december 2015 werd afgewezen. Betrokkene verklaarde verder dat hij in augustus 2016 vervolgens per auto vanuit Zweden naar Nederland gereisd zijn waar hij in augustus 2016 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij in Nederland asiel aanvroeg en in een opvangcentrum in

Roermond verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij in Nederland een Dublin-beslissing kreeg en in december 2016 vanuit Nederland door de Nederlandse autoriteiten per vliegtuig zijn overgedragen aan de Zweedse autoriteiten. Op 25.02.2017 zou betrokkene Zweden opnieuw verlaten hebben en per auto naar België gereisd zijn waar hij op 26.02.2017 zou zijn aangekomen. Op 03.03.2017 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 03.03.2017 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Zweedse en vervolgens de Nederlandse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat hij effectief in deze landen asiel heeft aangevraagd en dat zijn asielaanvraag in Zweden zou zijn afgewezen en hij in Nederland een Dublin-beslissing ontving en door Nederland werd overgedragen aan Zweden om vervolgens vanuit Zweden naar België te reizen en in België asiel aan te vragen, werd op basis van deze gegevens en verklaringen voor betrokkene op 09.03.2017 een terugnameverzoek aan de Zweedse autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Zweedse autoriteiten hebben op 21.03.2017 dit verzoek tot terugname van betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zweden voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Zweden een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Zweden dan in België zou genieten. Zweden heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Zweedse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zweden een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Zweden hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Zweden en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zweedse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene met betrekking tot Zweden dat er gezegd werd dat hij gerepatriëerd zou worden naar Somalië (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot Nederland verklaarde betrokkene dat hij er een Dublin-beslissing kreeg en gerepatriëerd werd naar Zweden (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot de aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lid-Staat omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke Lid-Staat dient het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de resultaten uit het Eurodacverslag van 03.03.2017 en de verklaringen van betrokkene van 07.03.2017 waarin betrokkene verklaarde dat hij in Zweden en Nederland asiel heeft aangevraagd en betrokkene verklaarde dat hij in Nederland een Dublin-beslissing kreeg en vanuit Nederland werd overgedragen aan Zweden, werd voor betrokkene op 09.03.2017 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening overgemaakt hetwelk op 21.03.2017 door de Zweedse autoriteiten werd ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Zweden erkent hiermee expliciet de verantwoordelijke Lid-Staat te zijn voor het asielverzoek van betrokkene. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland omdat Nederland hem overdroeg aan Zweden worden dan ook niet in

overweging genomen aangezien Zweden de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene zoals blijkt uit het expliciete terugnameakkoord van Zweden van 21.03.2017 en een overdracht van betrokkene naar Nederland derhalve niet aan de orde is. Wat betreft de door betrokkene ten opzichte van Zweden ingeroepen redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zweden dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat er gezegd werd dat hij gerepatriëerd zou worden naar Somalië. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat er gezegd zou zijn. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen en dus via derden vernomen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene asielaanvraag werd afgewezen zoals betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2017 betekend niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zweden kunnen dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zweden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zweden dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Zweden wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zweden (George Joseph, Michael Williams & Lisa Hallstedt, “Country Report: Sweden”, AIDA – Asylum Information Database, 2016 update – March 2017, last updated 14.03.2017) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Zweden of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Zweden automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Zweden dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Zweden dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Zweden omwille van structurele tekortkomingen in het Zweedse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zweden een verhoogde instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zweedse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties

van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Zweedse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Zweden worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Zweden en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening (momenteel Dublin-III-Verordening) vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Zweden zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zweedse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de

asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zweden er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zweedse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zweedse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2017 verklaarde dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in Europa verder dat een neef van hem A. M. A. al vele jaren in Zweden woon en de Zweedse nationaliteit heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij in op 10.11.2016 in Nederland religieus gehuwd zou zijn met U. A. L., geboren in 1995 ergens in Somalië en dat deze erkend vluchteling zou zijn in Nederland en in Utrecht verblijft (DVZ, vraag 19 & 21). Met betrekking tot deze familieleden die in Zweden en Nederland zouden verblijven, dient het volgende te worden opgemerkt. Met betrekking tot de neef die in Zweden verblijft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en het een neef van betrokkene zou betreffen. Betrokkene maakt derhalve geen deel uit van het gezin van deze neef die legaal in Zweden zou verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij in Nederland religieus gehuwd is op 10.11.2016 met een zekere U.A.L. die geboren zou zijn in 1995 maar waarvan betrokkene niet weet waar in Somalië ze geboren is en die in Nederland als erkend vluchteling zou verblijven, dient te worden opgemerkt dat er in dit geval geen sprake kan zijn van gezinsleden. Art. 2.g van de Dublin-III-Verordening definieert gezinsleden immers als: "voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn: de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land". Betrokkene verklaarde dat hij in augustus 2016 in Nederland aankwam en asiel aanvraag, op 10.11.2016 zou betrokkene religieus gehuwd zijn volgens zijn verklaringen. Er is in deze dus al geen sprake van "voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond" aangezien betrokkene religieus gehuwd zouden zijn in Nederland op 10.11.2016. Er is in deze dus geen sprake van gezinsleden zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Betrokkene legde tijdens zijn gehoor van 03.07.2017 op de DVZ een document voor dat een huwelijksakte van zijn religieuze huwelijk zou moeten voorstellen afgeleverd door de Sheik maar dit document kan niet als officieel en gelegaliseerd document beschouwd worden en heeft dan ook geen enkele bewijswaarde en doet bovendien niets af aan hetgeen hierboven werd uiteengezet met betrekking tot de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2017 dat hij denk dat België een humanitair land is (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies asiel aan te vragen in België, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op basis van wat hij denkt voor een land, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel

beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2017 dat hij geen problemen heeft (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn evenmin gegronde redenen of elementen aanwezig in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Zweden. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Zweden, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Zweden waar hij aan de bevoegde Zweedse autoriteiten zal worden overgedragen."

Op 18 april 2017 stelde de centrumarts een attest fit-to-fly op.

Op 25 april 2017 werd een vlucht voorzien, maar verzoeker weigerde te vertrekken. Diezelfde dag werd de vordering tot heropsluiting genomen.

Op 15 mei 2017 werd verzoeker overgebracht naar Zweden.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt ter zitting een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan actueel belang bij onderhavig beroep, omdat verzoeker werd overgedragen aan Zweden. De raadsman van verzoeker volhardt ter zitting in zijn belang.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Dublin III Verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin III Verordening bepaalt als volgt: "*Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.*"

Artikel 30, 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat: "*Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.*"

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

Bijgevolg wordt het actueel belang *in casu* aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna verkort de Opvangrichtlijn), van artikel 13, 1 van de Dublin III Verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“B. Bestreden beslissing en motieven

1. De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden zou toekomen.

2. Deze beslissing is onder andere gegrond op de volgende motieven :

“ (...)

Voor wat betreft de overdracht naar Zweden en de verantwoordelijkheid van Zweden voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker dient te worden benadrukt dat Zweden net als België de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zweden kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Zweden is door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Zweden dan in België zou genieten. Zweden heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Zweedse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Verder kunnen indien nodig voorlopige maatregelen gevraagd worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

(...)”

3. Uit deze overwegingen leidt de bestreden beslissing af dat “Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. (...) Op deze basis wordt dan ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door Belgische instanties. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal worden teruggedleid naar de bevoegde Zweedse instanties”.

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet- EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaatvluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een

behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening

stelt dat “Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden”.

D. In onderhavig geval is verzoeker een Somalische man die noodgedwongen asiel aanvraagt in België in de hoop hier bescherming te vinden en uiteindelijk niet te zullen worden uitgewezen naar Somalië alwaar hij risico loopt. Hij wordt naar Zweden verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

In het licht van de huidige asielpolitiek in Zweden kan worden aangenomen dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid zal worden gerepatrieerd naar Somalië. Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat in Zweden een groot percentage (46pct) van de Somalische asielzoekers effectief een weigeringsbeslissing krijgen.

Dit risico blijkt allerm minst voorbarig, gelet op het feit dat de asielaanvraag van verzoeker in Zweden werd afgewezen in december van 2015 en een repatriëring immanent was.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Zweden zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Zweden waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

(i) Overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen passende accommodatie;

- (iii) *inadequate levensstandaard en discriminatie ;*
- (iv) *onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;*
- (v) *de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder heroverweging van een eventuele asielaanvraag.*
- (vi) *de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,*
- (vii) *hoge risico's van vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,*
- (viii) *een verwijdering naar Somalië voordat zijn asielmotieven worden heronderzocht,*

m.b.t. supra cfr. o.a.:

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Sweden, 31 December 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58c657754.html>

Open Society Foundations (OSF), Somalis in Malmö, January 2014, ISBN: 978-1-940983-08-0, available at: <http://www.refworld.org/docid/52fb30204.html>

Immers:

Employment: "Employment among Somalis in Sweden has hovered at 25–30 percent and in Malmö at around 20 percent for a decade. The time since arrival and educational level to a large extent explain the low employment rate. Self-employment among Somalis in Sweden is weak, at 0.6 percent, compared with about 5 percent in the whole population; in Malmö the proportion fell from 1.7 percent in 2006 to 0.7 percent in 2010. Almost 70 percent of Somalis have no wage income."

Housing: "In Sweden and Malmö Somali residential clustering mainly serves to create comfort and security, not to create economic opportunities. More than 90 percent of all Somalis in Sweden live in rental apartments. The focus group discussion revolved around the difficulties of acquiring an apartment and in living with friends in crowded rooms. All participants were fairly happy about the quality of the apartments. The opinions about the residential areas were less favourable."

Health and social protection: "A project on health among Somali women revealed that 70 percent say they are in good health. Many, however, abstain from seeking health care due to waiting time, bad experiences or linguistic difficulties. It is well known that some Somalis have mental health problems due to their experiences from the civil war, but are reluctant to seek help from psychiatrists and psychologists. In Malmö, the Red Cross has a centre for the treatment of war-wounded and tortured people. Among Somalis only women turn to this centre. The focus group discussion confirmed that Somalis have difficulties making appointments with and getting feedback from doctors." The discussants felt that they would like new arrivals to get more information on the health-care system and have someone speaking Somali employed at health-care centres.

Policing and security: "Among Somalis, Sweden is generally perceived to be a safe country. However, some areas have their share of trouble and crime, of which the Seved neighbourhood in Malmö is an example. Somalis seem to have been able to keep a low profile, minding their own business. Hate crimes in Malmö are primarily directed towards Jews, Muslims and Africans. The Öresund Bridge is the main route for smuggling khat into Sweden, but in Malmö other drugs are the primary targets for seizure by the police. Among focus group discussants the general opinion was that some districts where many immigrants live are pretty safe (Rosengård), whereas others (Seved) are more violent. Most discussants seemed to have a positive view of the police."

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Zweden een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die zouden resulteren in zaken die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Zweden te verwijzen. Indien België verzoeker naar Zweden verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de

opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Voorts dient gewezen te worden op het feit dat de gezondheidstoestand van verzoeker - tijdens zijn verblijf in het gesloten opvangcentrum 127bis te Steenokkerzeel - schijnbaar achteruit gaat.

Een overdracht naar Zweden zou bijgevolg kunnen leiden tot een meer dan reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM.

Tenslotte schendt de bestreden beslissing artikel 13.1 van de Dublin III-verordening aangezien de verantwoordelijkheid van Zweden eindigt twaalf maanden na datum waarop de illegale grensoverschrijding in van verzoeker in Zweden heeft plaatsgevonden. De eerste akte van illegale binnenkomst betreft de vingerafdrukname van verzoeker in Zweden op 28/09/2010. Bijgevolg is er meer dan twaalf maanden verstreken tussen die datum en de datum van kennisgeving van de bestreden beslissing. Derhalve is Zweden niet verantwoordelijk en schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 13.1 van de Dublin III-verordening.”

Na een theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur en artikel 3 van het EVRM en het citeren van artikel 13 van de Opvangrichtlijn, artikel 41 van het Handvest en artikel 13, 1 van de Dublin III Verordening stelt verzoeker dat hij noodgedwongen een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend in België omdat hij niet wenst uitgewezen te worden naar Somalië, hetgeen kan worden aangenomen in geval van overdracht naar Zweden. Verzoeker wijst erop dat een volgens hem groot aantal Somalische asielzoekers (46 %) in Zweden een weigeringsbeslissing krijgt. Hij stipt aan dat zijn asielaanvraag in Zweden werd geweigerd in december 2015 en een repatriëring nakend was. De gemachtigde zou niet ernstig onderzocht hebben of verzoeker bij overdracht naar Zweden zal worden bloot gesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen en zou geen feitenbevinding maken. Er werd immers niet meegedeeld naar welk gebied of welke stad verzoeker in Zweden zou gestuurd worden, zodat ook niet specifiek de risico's van overdracht naar dat welbepaald gebied is nagegaan.

Waar verzoeker in de aanhef eveneens een schending aanvoert van artikel 4 van het Handvest, licht hij dit niet verder toe. Hoe dan ook stelt artikel 52, 3° van het Handvest dat voorzover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg geldt de bespreking van het middel in het licht van artikel 3 van het EVRM eveneens voor artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker geeft op uitgebreide wijze een theoretische toelichting bij artikel 3 van het EVRM, die de Raad kan onderschrijven. Verder weze aangestipt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook,

desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Vooreerst stelt de Raad vast dat de terugname van verzoeker door Zweden werd aanvaard op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III Verordening. Hieruit blijkt dat verzoeker door Zweden inderdaad wordt beschouwd als een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in België. Dienaangaande heeft de gemachtigde onder meer het volgende gemotiveerd: *“Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag*

voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene asielaanvraag werd afgewezen zoals betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.03.2017 betekend (sic) niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.” De Raad onderschrijft deze motieven. De *ratio legis* van de Dublin III Verordening is juist om “*asylum shopping*” tegen te gaan en te vermijden dat indien een verzoeker zijn verzoek wordt afgewezen in de ene lidstaat, hij zijn kans waagt in de volgende lidstaat, zolang men kan aannemen dat de asielprocedure in de verantwoordelijke lidstaat geen systeemfouten bevat en men bijgevolg kan aannemen dat het non-refoulementbeginsel wordt gerespecteerd (overweging 3 van de Dublin III Verordening). Verzoeker lijkt een eventuele systeemfout in de Zweedse procedure te willen aantonen door te wijzen op het percentage weigeringsbeslissingen voor Somaliërs. De Raad weet niet op welke basis verzoeker verwijst naar een weigeringspercentage van 46 %, een percentage dat overigens vrij laag ligt want dit percentage houdt reeds in dat de meerderheid wel internationale bescherming krijgt, maar uit het Aida-rapport van 31 december 2016 blijkt dat het beschermingspercentage voor Somaliërs nog hoger ligt, met name op 59%. Volgens de statistieken op p. 7 staat Somalië zelfs in de top 5 van nationaliteiten waarvoor Zweden internationale bescherming toekent. Om deze reden kan dus zeker niet aangenomen worden dat Zweden een onzorgvuldig onderzoek zou doen van beschermingsverzoeken van Somaliërs.

Waar verzoeker verder aanstipt dat het onderzoek door de gemachtigde naar een potentiële onmenselijke en vernederende behandeling niet ernstig zou gebeurd zijn, omdat hij niet precies heeft meegedeeld naar welk gebied of stad hij zou gestuurd worden, kan de Raad geenszins volgen. Enkel indien verzoeker minstens met een begin van bewijs kan aannemelijk maken dat Zweden er niet in slaagt om overal een gelijkaardige minimale kwaliteit van de asielprocedure en opvangprocedure te garanderen in die mate dat in bepaalde gebieden of steden zou moeten aangenomen worden dat de verzoekers een onmenselijke of vernederende behandeling riskeren, kan van de gemachtigde verwacht worden dat hij een verdergaande analyse onderneemt dan op nationaal niveau. Uit het aan het administratief dossier gevoegde Aida-rapport kan een dergelijke situatie niet worden opgemaakt. Ook het andere rapport van “*Open Society Foundations, Somalis in Malmö, January 2014*” waarnaar verzoeker verwijst en waaruit hij citeert, geeft geen aanleiding tot een dergelijke conclusie. De Raad stelt enerzijds vast dat dit rapport reeds dateert van 2014 en anderzijds niet focust op de Somalische asielzoeker in Zweden, noch op de asielzoeker in de stad Malmö. Het gaat om een specifiek onderzoek op basis van “*focus group discussions*” van Somaliërs in de stad Malmö waarvan volgens tabel 1 van het rapport sommigen reeds de Zweedse nationaliteit hebben verworven. Het doel van de analyse bestaat erin aanbevelingen te formuleren teneinde de integratie van in Somalië geboren mensen te bevorderen en discriminatie tegen te gaan. Bovendien heeft de Raad ter zitting aan de raadsman gevraagd of hij, na overdracht van verzoeker aan Zweden nog contact heeft met zijn cliënt en bijgevolg eventueel weet heeft van een onmenselijke of vernederende behandeling. De raadsman antwoordde echter geen contact meer te hebben met zijn cliënt.

Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde op onafdoende wijze heeft onderzocht wat de risico's zijn bij verwijdering, ook al heeft verzoeker zelf niet nadrukkelijk die risico's aangebracht. Verzoeker meent te worden blootgesteld aan de volgende risico's: overbevolking in een opvangcentrum, geen passende accommodatie of ontstentenis van huisvesting, inadequate levensstandaard en discriminatie, onmogelijkheid tot werk of tot uitbouwen van een leven op lange termijn. Wat betreft zijn asielprocedure, voert verzoeker het risico aan op een automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder heroverweging van een eventuele asielaanvraag, de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, een verwijdering naar Somalië voordat zijn asielmotieven worden heronderzocht en hoge risico's op vrijheidsberoving.

Wat betreft de overbevolking in een opvangcentrum, geen passende accommodatie of ontstentenis van huisvesting, inadequate levensstandaard en discriminatie, onmogelijkheid tot werk of tot uitbouwen van een leven op lange termijn verwijst verzoeker wederom naar enkele passages uit het voormelde rapport van “*Open Society Foundations, Somalis in Malmö*” van januari 2014 evenals naar het AIDA-rapport waarop de gemachtigde zich eveneens steunt. Wat betreft de onmogelijkheid tot werk of het “*uitbouwen van een leven op lange termijn*” moet vastgesteld worden dat verzoekers asielaanvraag in Zweden werd geweigerd. Er zijn geen indicaties dat dit niet gebeurde conform de vereisten van de toepasselijke richtlijnen zoals de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen

die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatie richtlijn) of de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna verkort de Procedurerichtlijn). De Raad onderschrijft dan ook de motieven van de gemachtigde die stelt dat: *“Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”* In een dergelijke situatie kan geenszins van de Zweedse overheid verwacht worden dat zij verzoeker de mogelijkheid biedt te werken of een leven op lange termijn uit te bouwen.

Betreffende de overbevolking in opvangcentra, ontstentenis van huisvesting of een inadequate levensstandaard laat verzoeker na concreet te verwijzen naar passages uit het Aida-rapport waarop hij zich zou steunen voor het aanhalen van dergelijke risico's. Er kan van de Raad niet vereist worden te gaan zoeken in het voormelde rapport op welke passages verzoeker eventueel zou kunnen doelen. Hoe dan ook blijkt uit dit rapport geenszins een dergelijk probleem. Als er zich een probleem voordeed van overbevolking, was dit veeleer in 2015 waarin Zweden noodoplossingen heeft moeten aanwenden voor een grote instroom van asielzoekers. Volgens het rapport (pagina's 47 en 48) was er in 2016 een drastische daling van het aantal asielzoekers dermate dat vele van de extra geopende opvangcentra in 2015 werden gesloten. Bijgevolg verbeterden in 2016 wederom de opvangomstandigheden tot de standaarden van voor de crisis in 2015. Wat betreft de paragrafen die verzoeker aanhaalt uit het voormelde rapport van Open Society Foundations, merkte de Raad *supra* reeds op dat dit rapport niet actueel is en niet focust op de situatie van Somalische asielzoekers in Zweden, maar op in Somalië geboren personen die verblijven in Malmö. Dit rapport is dus bijgevolg maar van zeer relatief nut. Waar het rapport dan toch een uitspraak doet over Somaliërs in geheel Zweden blijkt uit het citaat dat verzoeker aanhaalt dat meer dan 90% van hen leeft in huurappartementen en dat alle deelnemers aan de *“focus group discussions”* eerder tevreden waren over de kwaliteit van die appartementen. Wat betreft de tewerkstelling, leest de Raad in de door verzoeker aangehaalde paragraaf dat de oorzaak voor lage tewerkstellingsgraad blijkt te liggen in de tijd sedert aankomst of het opleidingsniveau, zodat de Zweedse autoriteiten hiervoor ook niet verantwoordelijk kunnen worden gesteld, laat staan dat uit een lage tewerkstellingsgraad een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen afgeleid worden. Bovendien blijkt uit de *“executive summary”* van voormeld rapport waaruit verzoeker heeft geciteerd dat wordt gesteld dat volgens de Migratie Integratie Beleidsindex (Engelse afkorting MIPEX), Zweden het beste integratiebeleid heeft in de wereld (p. 15).

Wat betreft het risico op een automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder heroverweging van een eventuele asielaanvraag, de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, een verwijdering naar Somalië voordat zijn asielmotieven worden heronderzocht en hoge risico's op vrijheidsberoving, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker er niet kan aan voorbijgaan dat zijn beschermingsverzoek werd afgewezen in Zweden, zoals hij zelf erkent en zoals blijkt uit het akkoord op grond van artikel 18, d van de Dublin III Verordening. Er is dus hoe dan ook geen sprake van het voortzetten van de oorspronkelijke asielaanvraag. Aangaande terugkeer van asielzoekers die reeds een definitieve negatieve beslissing hadden in Zweden, blijkt inderdaad uit het AIDA-rapport (p. 29) dat de kans bestaat dat zij bij aankomst in Zweden worden vastgehouden en dat maatregelen worden genomen om hun verwijdering te organiseren. Op zich is dit niet in strijd met de Dublin III Verordening, met de Procedurerichtlijn of met artikel 3 van het EVRM, zoals de gemachtigde eveneens in de bestreden beslissing aangeeft. Lidstaten zijn er op grond van artikel 18, laatste lid toe gehouden indien zij zich akkoord verklaren met de terugname op grond van een afgewezen verzoek en indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, te garanderen dat de betrokkene een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig de Procedurerichtlijn. Verzoeker werpt niet op dat hij geen beroep heeft kunnen doen op zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Anderzijds blijkt ook niet dat Zweden de waarborgen niet zou respecteren, die door artikel 33, 2, d of artikel 40 van de Procedurerichtlijn worden voorzien, in geval verzoeker een volgend verzoek zou willen indienen. De asielaanvraag dient dan ook enkel te worden *“(her)onderzocht”* of *“(her)overwogen”* indien verzoeker een ontvankelijk volgend verzoek zou indienen.

Verzoeker stelt verder op blote wijze dat zijn gezondheidstoestand tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum te Steenokkerzeel schijnbaar achteruit gaat. Hij heeft hiervan geen enkel attest voorgelegd. Ook het paragraafje dat verzoeker citeert aangaande de gezondheidszorg van Somaliërs kan de Raad geenszins van ernstige problemen inzake de gezondheidszorg in Zweden overtuigen.

Tot slot acht verzoeker nog artikel 13, 1 van de Dublin III Verordening geschonden en Zweden niet langer verantwoordelijk voor de behandeling van het beschermingsverzoek van verzoeker nu er meer dan twaalf maanden zijn verstreken sedert de datum van illegale grensoverschrijding in Zweden en de kennisgeving van de thans bestreden beslissing. Verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat de verantwoordelijkheid van Zweden thans geenszins stoelt op een illegale grensoverschrijding, zoals geregeld in artikel 13 van de Dublin III Verordening, maar op een Eurodac-hit die een asielaanvraag in Zweden (en in Nederland) heeft aangetoond en waarbij Zweden op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III Verordening de terugname heeft aanvaard. Verzoeker verklaarde zelf met een Zweeds reisdocument naar Zweden gereisd te zijn en daar eerder een asielaanvraag te hebben ingediend die werd afgesloten.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in zijn recent arrest A.S. t. Slovenië van 26 juli 2017 (zaak C-490/16) heeft verduidelijkt hoe de termijn van twaalf maanden vermeld in artikel 13, lid 1 van de Dublin III Verordening moet geïnterpreteerd worden.

Het Hof stelt legt een link met artikel 7, lid 2 en stelt hieromtrent:

“52 Aangaande – in de eerste plaats – de termijn van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening zij opgemerkt dat artikel 7, lid 2, ervan preciseert dat welke lidstaat met toepassing van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening verantwoordelijk is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

53 Bijgevolg moet de laatste volzin van artikel 13, lid 1, van deze verordening aldus worden opgevat dat de lidstaat wiens buitengrens een derdelander illegaal heeft overschreden, niet langer op basis van deze bepaling verantwoordelijk kan worden gehouden indien de termijn van twaalf maanden na illegale overschrijding van deze grens reeds is verstreken op de datum waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

55 In een situatie als in het hoofdgeding, waarin een verzoek om internationale bescherming is ingediend minder dan twaalf maanden na de illegale overschrijding van de grens van een lidstaat, staat de regel van de laatste volzin van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening niet in de weg aan toepassing van dit verantwoordelijkheids criterium.”

Verzoeker verwijst dus niet enkel verkeerdelijk naar de toepasbaarheid van artikel 13, aangezien thans de verantwoordelijkheid stoelt op een internationaal beschermingsverzoek en niet op illegale grensoverschrijding in Zweden, maar verwijst voor berekening van die termijn eveneens verkeerdelijk naar het ogenblik van betekening van het thans bestreden overdrachtbesluit. Met andere woorden, enkel indien de verantwoordelijkheid van Zweden ware gestoeld op een illegale grensoverschrijding - *quod non in casu* - en verzoeker in die situatie meer dan een jaar later een beschermingsverzoek in België zou ingediend hebben, zonder ook nog eens ondertussen een beschermingsverzoek in Nederland ingediend te hebben zoals *in casu*, dan zou de Zweedse verantwoordelijkheid vervallen geweest zijn.

Concluderend stelt de Raad vast dat de gemachtigde op grond van een zorgvuldig en redelijk onderzoek van de algemene situatie in Zweden tot zijn oordeel is gekomen dat *“men niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Zweden automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.”* Ook van de individuele situatie eigen aan verzoeker heeft de gemachtigde een zorgvuldige en redelijke analyse gemaakt. Verzoeker haalde in zijn Dublinverhoor verschillende elementen aan in gezins- en familieverband, waar hij thans in zijn verzoekschrift niet op terugkomt. Enkel de gezondheidssituatie heeft verzoeker thans, weliswaar zonder enig stavingsstuk, op summiere wijze aangehaald. Dit volstaat geenszins om een schending van artikel 3 van het EVRM in Zweden aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog artikel 41 van het Handvest heeft geciteerd, liet hij na op dienstige wijze toe te lichten hoe deze bepaling door het overdrachtsbesluit wordt geschonden. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van artikel 13 van de Opvangrichtlijn, van artikel 13, 1 van de Dublin III Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het verbod op willekeur kunnen aantonen.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES